

Tartalom:

Mögöttünk a 2000. esztendő

7. TKNP-túra

TKNP 8.

Volt egy álmom...

Orfû

Lapzárta előtt

Tartalom:

[Mögöttünk a 2000. esztendő](#)

[7. TKNP-túra](#)

[TKNP 8.](#)

[Volt egy álmom...](#)

[Orfû](#)

[Lapzárta előtt](#)

Mögöttünk a 2000. esztendő

Beszámoló és értékelés az SZKBE elmúlt évi tevékenységéről

Gondolatok a beszámolóról

Az alábbi összefoglalást olvasva sokan azt fogjátok mondani magatokban “ez annyira tamásos, megint a szokásos unalmas duma” és én erre azt mondom igen, elismerem ez az. Tamásos, hiszen nem tagadhatom meg önmagam, stílusomat, amely tudom, kicsit talán “barokkos”, ám a mai hallgatóságnak furcsa módon – legalábbis hitem szerint – őszinte. Szokásos, mert időről időre számot kell adnunk mind önmagunknak, mind a minket támogató, nagylelkû pártoló tagjainknak arról a munkáról, amelyet a mögöttünk álló időszakban elvégeztünk. Szokásos, mert a problémáink többnyire változatlanul azok, amelyek eddig is jellemezték működésünket, és amelyek feltehetően a jövőben is meghatározzák azokat. Végül szokásos azért, mert megint azokhoz szól, akik a legtöbbet tették céljaink érdekében, és akiknek inkább hálás köszönetet kellene mondanunk, nem pedig afféle száraz év végi értékelésekkel fásztanunk Őket.

Unalmasnak valóban unalmas annak, aki nem tud olvasni a sorok között, illetve annak, aki nem tudja, hogy tevékenységünkhöz milyen komoly anyagi és személyi feltételekre, valamint mindezekén túl, mennyi küzdelemre, lemondásra és mekkora hitre van szükség. Unalmas továbbá azoknak, akik még nem látják át, hogy mennyire fontosak az itt ismertetett dolgok a megfelelő színvonalú munkához.

Végezetül elismerem: duma. Duma annak, aki nem érti, vagy fáradt érteni. Duma annak, aki nem kénytelen a tevékenységünk háttérének megteremtésén fáradozni.

Mindenesetre remélem, hogy beszámoló gondolatai, mindezen fenti hiányosságaik ellenére mindenkihez eljutnak majd, és a jelen összefoglalást áttanulmányozó olvasó csiszolt értelme mellett, érző szívét sem hagyja érintetlenül mindaz, amelyről e helyen szó lesz; így bízom benne, hogy jelen áttekintés a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület régi tagságát elhivatottságában megerősíteni, eddigi szimpatizánsait még aktívabb részvételére serkenteni, az eddig még “meg nem fertőzött” kívülállókat pedig közeledésre buzdítani fogja.

A beszámoló szükségességéről

Ám, hogy miért is kell ezekről az úgynevezett materiális és az immateriális tényezőkről, az

Egyesület szervezeti felépítéséről és annak fejlődéséről, az egyes tevékenységi körökről, valamint a hozzájuk tartozó munkakörök, illetve azok vezetőinek feladatairól és felelősségéről annyit beszélni? Egyszerűen azért, mert ezek elengedhetetlen feltételei a tevékenységünknek. És hogy el ne felejtjük, a tevékenységünk miért is van? Nem másért igaz, mint egyrészt a Vízfő-barlangrendszer feltárásáért, hogy olyan eddig még ismeretlen, de bizonyítottan létező világot fedezhessünk fel, amelyben eddig előttünk még senki nem járt, és amelyre – természeti és tudományos értékeinél fogva – egész Magyarország méltán lehet majd büszke; másrészt annak a nagyon értékes tudásnak és maghatározó szemléltetnek a Természet- és Környezetvédelmi Nevelési Program keretében való továbbadásáról, amelyre emberfeletti munkánk során eddig szert tettünk. Továbbá ne feledkezzünk meg arról, hogy leginkább azért kell erőnkön felüli munkát vállalnunk, hogy előteremthessük annak a programunknak az anyagi fedezetét, amely keretében olyan gyermekeket viszünk el hazánk legszebb tájaira, akik egy kezükön akár többször is megszámlálhatnák, hányszor hagyták el azt a városukat, amely otthont ad intézetüknek.

Ahhoz pedig hogy a kitűzött célokhoz egyre közelebb kerüljünk, hogy a munkánkat minél hatékonyabbá és eredményesebbé tehessek, időről-időre szükségképpen elemeznünk és értékelnünk kell a mögöttünk álló időszakot, levonva a megfelelő tanulságokat.

Azt mindenkinek tudnia kell, aki veszi a fáradtságot e néhány oldal átolvasására, hogy nem azért jellemezzük most az évet a számokon, a szervezeti felépítésen és egyéb “száraz”, látszólag nem a tevékenységünket tükröző tényezőkön keresztül, mert munkánknak ez lenne az értelme vagy a lényege, hanem azért mert ez az alapja és elengedhetetlen feltétele annak, hogy örömet és tudást adhassunk azoknak a gyerekeknek, akik a legjobban rászorulnak erre, illetve hogy kutatótáborainkon hatékonyan kerülhessünk mind közelebb és közelebb a rejtett földalatti világ megismeréséhez. Tehát mindenkit kérek arra, aki jelen beszámolómat tanulmányozza, hogy a számok, pozíciók, feladat és munkakörök mögött lássa meg a lényegét. Azt a lényegét, amiért dolgozunk, és amelyet szavakban visszaadni úgyszintén lehetetlen feladat, de amelyet a Hírmondó korábbi számaiban megjelent írások remélem érzésekkel telten, és hűen bemutattak.

Beszámoló és értékelés stricto sensu

Nagyon nehéz korrekten, szubjektivitásoktól mentesen értékelni egy olyan munkát, amely iránt érzelmileg annyira elfogult az ember, és amelynek aktív részese és egyben érdemtelen vezetője. Mégis megpróbálom tárgyevi munkánkat a tényekre alapozva, áttekinthetően, illetve megfelelő módon tagolva, nagyon tárgyilagosan értékelni és bemutatni.

Jelen beszámolómat inkább a háttér, a színpalak mögötti munka és feltételrendszer bemutatására helyezem ki, hiszen ezekről lényegesen kevesebb szó esett a Hírmondó hasábjain, illetve úgy érzem, hogy erről a témáról sokan fél információkkal rendelkeznek, illetve tévesen ítélik meg az e témába vágó tényezők jelentőségét. Ezért az alapvető tevékenységeinket csak nagyvonalúan érintem. Megjegyzem a fő tevékenységeinkről a korábbi túra és tanulmányi kirándulási, valamint kutatási beszámolók már részletesen szóltak, illetve az évi jelentésben lényegesen bővebben lesznek majd kimunkálva.

Tevékenységeink 2000-ben és azok értékelése, a négy fő tevékenységi kör szerint

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület 2000-re kialakult négy fő tevékenysége az alábbi:

1. Természet- és Környezetvédelmi Nevelés Program Hátrányos Helyzetű Gyermekek Számára (TKNP HHGYSZ),
2. Természet- és Környezetvédelmi Nevelés Program Közép és Általános Iskolás Gyermekek

Számára (TKNP KÁISZ),

3. Hazai Feltáró és Tudományos Kutatás Program (HFTKP),

4. Egyesületi Túrák, a Barlangkutatás és a Barlangjárás Népszerűsítése Program (ETBBNP).

Az alábbiakban röviden az alaptevékenységeink jellemzése, valamint azok értékelése következik.

TERMÉSZET- ÉS KÖRNYEZETVÉDELMI NEVELÉS PROGRAM HÁTRÁNYOS HELYZETŰ GYERMELKEK SZÁMÁRA

Az év során, nagy erővel dolgoztunk azon, hogy minél több gyermekcsoportot vihessünk el az ország szebbnél-szebb tájaira. Különböző pályázatokra és a Béta Lízing Rt, támogatására alapozva 6 db un. "számozott" TKNP HHGYSZ túrát és három egyéb a programhoz tartozó megmozdulást sikerült megszerveznünk és megfinanszíroznunk.

Hatalmas eredményként könyvelhetjük el, hogy a nyár végétől a TKNP HHGYSZ programok költségtérítésében részt vállalt a VEMAFÁ alapítvány is, így az év utolsó negyedévére megvalósult az a régi célkitűzésünk, hogy havi rendszerességgel kerüljenek a tanulmányi utak lebonyolításra. Azt aényt, hogy erre megvolt a megfelelő forrásfedezet 2000-ben, különösen nagy örömmel kell kezelnünk, lévén a legköltségesebb tevékenységünkről van szó

Az eredményeken túl és a programban résztvevők hihetetlen önfeláldozása mellett azonban még mindig van néhány gyermekbetegség, amellyel a programnak meg kell birkóznia.

Kommunikációs zavarok, ebből eredő félreszervezések, pénzügyi hiányok, humán kapacitásban mutatkozó elégtelenség, az intézmények sokszor érthetetlen nehezítő hozzáállása. Ez mind, mind nagymértékben hátráltatja a zökkenőmentes kivitelezést.

Amennyiben azonban el szeretnénk érni, hogy a TKNP HHGYSZ heti gyakorisággal legyen képes tanulmányi kirándulások lebonyolítására, akkor hatalmas léptekkel kell elmozdulni a professzionális, vagy ha tetszik hivatásszerű működési feltételek megteremtése felé. Az első lépéseket egyébként már meg is tettük ebbe az irányba. Remélem, mindenkiben tudatosul majd, mekkora jelentősége van annak, hogy immár teljesen önálló programként, saját költségvetéssel működtetjük ezt a tevékenységünket.

TERMÉSZET- ÉS KÖRNYEZETVÉDELMI NEVELÉS PROGRAM KÖZÉP- ÉS ÁLTALÁNOS ISKOLÁS GYERMEKEK SZÁMÁRA

A 2000. esztendő másik hatalmas vívmánya, hogy végre beindult a TKNP KÁISZ. Az év során szervezett két sikeres túra, és számos ismeretterjesztő előadás jelzi ennek a programunknak az életképességét.

Ezen tevékenységünk hihetetlen jelentősége abban rejlik, hogy amellet, hogy pályázati források felhasználásával támogatott kirándulásokat is tudunk szervezni a természet szeretetének és a környezet megóvásának érdekében folytatott nevelési programunk érdekében; olyan fizetőképes célcsoportokhoz is eljuthatunk, amelyek túráztatása révén forrást is teremthetünk egyéb non-profit céljaink finanszírozására.

A jövőben tehát arra kell törekednünk, hogy mind szélesebb körben folytathassuk ezt a tevékenységünket, és a szociális szempontok figyelembevételével, valamint a pályázati munka hatékony felhasználásával önfenntartóvá, sőt más programokat anyagilag segítőté tegyük a TKNP-KÁISZ-t.

HAZAI FELTÁRÓ ÉS TUDOMÁNYOS KUTATÁS PROGRAM

Ez az a tevékenységünk, amelyhez a legjobban értünk, amelyben a legjobban otthon vagyunk. Immár 7 év tapasztalattal a hátunk mögött, szinte rutinszerűen vagyunk képesek lebonyolítani

igen változatos és kreatív helyzetekben is az adódó kutatási feladatokat. Nevezett program, illetve a programhoz kapcsolódó tevékenységeink terén a 2000. év tényleg óriási eredményeket hozott, ezért ezekről most itt csak tényleg néhány tömondatban:

Négy egyesületi tagunk, az SZKBE finanszírozásával elvégezte azt a hivatalos túra és kutatásvezetői tanfolyamot, amely nélkülözhetetlen a megszigorodott jogszabályi háttér melletti legális barlangkutatáshoz és túrázáshoz, és amely nélkül abba is hagyhattuk volna a feltáró kutatásainkat.

Az év elejétől kisebb megszakításokkal, de a szervezeti változások később ismertetett második fázisától, tehát az év második felétől, Magyarország talán legjobb fiatal barlangkutatóját sikerült megnyerni programvezetőnek.

A Szuadó-barlang végponti omladékát 6 év kemény munka után végre áttörtük és viszonylag tartós járatbiztosítás fedezetében bejutottunk a folytatást jelentő patakos ágba.

A Trió-barlang kutatásában is előreléptünk, noha az eredmény itt nem annyira látványos, mint a Szuadó-barlangban.

Az év második felére létrejött az a feltételrendszer, amely régi célkitűzésünknek megfelelően végre biztosítja a financiális háttérét, annak, hogy havi rendszerességű kutatóhétvégéket szervezhessünk a Vízfő barlangrendszer feltárására.

Az országban egyetlen barlangkutató egyesületként sikerült elérnünk, hogy a Természetvédelmi Hivatal Barlangtani Osztálya által elkészítendő közhiteles barlangnyilvántartáshoz nélkülözhetetlen barlangi bejáratok koordinátáinak meghatározásában, megbízásos munkában résztvehessünk.

Az SZKBE felnevelt egy olyan kutatógárdát, amely képes a fenti és más, komoly és hiteles tudományos vagy alkalmazott kutatásokat önállóan lebonyolítani.

A Duna- Dráva Nemzeti Park Igazgatóság területén található barlangok eddig ismert számát elképzelhető, hogy néhány tíz, de akár a százat is elérő számban fogjuk gyarapítani, legalábbis erre van kilátás az ellőbb említett fiatal kutatógárda egyes tagjainak éppen most folyó vizsgálatainak következtében.

Újabb komoly tudományos alapossággal elkészített szakdolgozattal gyarapodott az Egyesületünk nevéhez köthető szakirodalom.

Sajnos – legalábbis érzésem szerint – a tagság nem becsüli meg igazán a fenti eredményeket, és nem látja ezek jelentőségét. (Természetesen, akire ez a kijelentésem nem vonatkozik, attól elnézést kérek.) Pedig nagyon fontos volna, hogy annak a kutatásnak, amely a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesületet életre hívta, és amely az egyesület identitásának – véleményem szerint – továbbra is a legmeghatározóbb motívuma, méltányoljuk az eredményeit, he nem is résztvevőként, de legalább elismerő szurkolójaként. Ha ez nem így lenne a jövőben, akkor véleményem szerint olyan változásokat kellene megélnünk, amelyek eltávolíthatnak minket az igazi lényegtől és az önazonosságunk szilárd hitétől.

EGYESÜLETI TÚRÁK a Barlangkutatás és a Barlangjárás Népszerűsítése Program

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület hagyományosan nagy hangsúlyt fektet az egyesületi túrák szervezésére, hiszen ez ad lehetőséget arra, hogy megfelelő utánpótlást, lelkes követőket, leendő aktív tagokat nyerjünk meg az Egyesületünk és annak programjai számára. Idén, szokásos módon, számos helyen jártunk, mind a földalatti világ, mind pedig a felszín természeti csodáinak megismerése céljából.

Azt hiszem, a Hírmondók hasábjain szemléletesen jelennek meg az Alsóhegy feneketlen mélységeinek bejárása, a Bihar bérceinek megmászása és a Béke- vagy a Kossuth-barlang patakjainak átúszása során szerzett élmények, és kalandok színes izgalmai.

Önálló programként kezeljük ugyan e tevékenységünket, bár költenünk nem sokat kell rá, mégis az utánpótlás nevelésben, a szakmai tapasztalatok bővítésében, a pozitív motivációban meghatározó szerepe van. Az egyesületi túrák népszerűsége feltehetően soha sem fog alábbhagyni és a jövőben e tendenciát csak erősíteniünk szabad, visszafonunk semmiképpen sem, hiszen óriási összekovácsoló erőt képvisel minden egyes megmozdulás, amelyet e programunk keretében bonyolítunk.

A túrázásokhoz kapcsolva, illetve azokból merítve tagjaink számos diavetítést, úti és élménybeszámolót tartottak, számos szimpatizánst és támogatót megnyerve a barlangkutatásnak, a felszín alatti és felszíni túrázásnak, valamint a természet szeretetének és a környezet megóvásának.

Működésünk alapfeltételei 2000-ben és azok értékelése

Alaptevékenységeink zökkenőmentes lebonyolítását, azaz a kiemelten karitatív és közhasznú feladataink ellátását, illetve a kitűzött célok eredményes és mielőbbi elérését, csakis egy jól szervezett, megfelelően irányított és színvonalas eszközökkel dolgozó szervezet képes megvalósítani. Egyesületünk mindenki előtt ismert, folyamatos fejlődése mellett, az éppen adott színvonalú működéshez nélkülözhetetlenül szükséges, a továbblépést elősegítő és kezdeményezni tudó immateriális és materiális feltételrendszer megteremtése érdekében szinte folyamatos szélmalomharc folyik. Ez a kezdetektől így volt és a legkorábbi időktől kezdve meghatározta a József Attila Tudományegyetem Barlangkutató Csoport, majd a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület életét. A harc, mind a belső, mind pedig külső frontokon permanens volt a múltban és jelenben is, és ha elfogadjuk a tendenciát, akkor a jövőben sem lesz ez másképpen. Mégis óriási jelentősége van a következő oldalakon szereplő gondolatok megértésének és lehetőség szerinti elfogadásának, hiszen az élet évről-évre igazolta terveink és törekvéseink helyességét, az előremutató célkitűzések és változtatások megvalósíthatóságát, mi több szükségességét.

Az alábbiakban az SZKBE szervezetéről, költségvetéséről, humán potenciáljáról, tárgyi eszköz ellátottságáról, ezek 2000. évi fejlődéséről, és az ezekkel kapcsolatos jövőbeni tennivalóinkról, illetve lehetőségeinkről lesz szó.

A 2000. év a szervezeti változások oldaláról

Első fázis. Egyesületünk tevékenységének 1999. közepén meginduló kiszélesedése, az egyre több egyesületi megmozdulás, a fokozatosan intenzívebbé váló kutatási tevékenység, valamint az előbbi alaptevékenységekhez kapcsolódó adminisztratív, operatív, pénzügyi és képviselői feladatok megszorodása elengedhetetlenné tették, hogy egy olyan szervezetet hozzunk létre, amely professzionális módon képes a feladatok összehangolására, a hatékony és eredményes munkavégzésre. A 2000. februári közgyűlésünk erre felhatalmazást is adott, amely alapján tárgyév március 1-vel megalakult az SZKBE operatív vezetése. Ez szerepét tekintve élesen elkülönült a választott elnökségtől, de működésében összefonódott azzal, hiszen sokszor elnökségi tagok vállaltak szerepet az operatív vezetésben is.

Az új szervezetben az alábbi szervezeti elemek jöttek létre: Iroda és Pénzügy, Kapcsolattartás, Pályázati Koordináció, Kutatásvezetés, Tárgyi Eszközök Felügyelete, TKNP HHGYSZ és ÁÉKISZ (ekkor még egy programban), Egyesületi Túrázás. Ezen szervezeti elemeket az operatív irányítás hangolta össze. Az egyes szervezeti elemek vezetését az alábbi személyek töltötték be az előző sorrend szerint (a névismétlődés azt jelenti, hogy ugyan az a személy volt felelős több tevékenységért): Hajnal Ágnes, Gila Csaba, Szőke Emília, Barta Károly, Ország János, Hajnal Ágnes, Ország János, Tarnai Tamás.

Az egyesület ilyenén való átalakítását a fentebb említett Közgyűlés egyhangúlag elfogadta ugyan, de azért rendkívül sok buktatót és veszélyt hordozott magában ez a változás. Ennek ellenére leszögezhetjük, hogy a szervezeti fejlesztés nagyon pozitív hatással volt. A pénzügyi rész ismertetéséből egyértelműen kitűnik majd, hogy mennyire fényesen és nem várt eredményességgel vizsgázott az új struktúra, és a rózsaszín álmokban született tervszámokat jóval túlhaladva bizonyította életképességét, és pozitív hatását.

Második fázis. A szervezeti változások hatására óriási lendülettel indult meg a munka, szinte minden tevékenységi területen. Ez annyira “felpörgette” ténykedésünket, hogy újabb fejlesztéseket kellett végrehajtanunk. A változásokat indokolta az is, hogy az eddigi munkafeltételek “nyomottsága” (kis irodahelység, kevés számítógép, elégtelen humán feltételek) miatt már munkánk további folytatása, valamint az általános fejlődés is lehetetlenné vált.

A lényegi változtatásokra fokozatos kiépítés mellett október és november folyamán került sor, de igazi lezárásuk, az adminisztratív utómunkálatok csak januárra fognak végleg befejeződni. A bemutatott szervezeti ábrán, lehet, hogy sokan teljesen megrökönyödnek. Azt gondolják majd “Ennyire bonyolult, összetett! Minek ez?” Véleményem szerint azonban az első felindulás szülte ijedségnek semmi alapja sincs. Ugyanis a szervezeti ábra éppen azért ilyen tagolt, mert pontosan kifejezi azt a törekvést, hogy a feladatok és felelősségek világosan és határozottan elkülönüljenek egymástól. Ennek az előnye az, hogy könnyű, és célszerű munkavégzést, hatékony irányítást, egyszerű kontrollt és jól megfogható partnerkapcsolatokat tesz lehetővé. Ráadásul személyi változások esetén hatalmas rugalmassággal adhatók át a feladatok más-más személyeknek.

A működéshez szükséges szervezeti elemek egyébként adóttak. Ugyan ilyen, de legalábbis nagyon hasonló tagoltságú szervezetre van szükség egy közel százmilliós, és egy néhány milliós költségvetéssel működő egyesületnek, alapítványnak, vagy társaságnak is. Attól pedig egyáltalán nem kell félni, hogy a szervezet “ránehezedik” az egyesületre vagy vízfejként “burjánzik” majd azon, hiszen a pozíciók részmunkaidőben történő betöltése hathatósan megakadályozza ezt. Tehát az egyes feladatkör vezetők éppen annyit dolgoznak, mint amennyire szükség van, vagy legfeljebb többet, de kevesebbet semmi esetre sem.

A közeljövő szervezeti felépítése. Az első fázis sikertörténete már mögöttünk van. A második fázis eredményeit még nem látjuk ugyan, de az egyesületünk vezetésében részt vállalók, már most érzik jótékony hatását a végrehajtott változtatásoknak.

A végrehajtott intézkedések igazi jelentősége azonban abban rejlik, hogy létrehoztuk végre azt a szervezetet, amely a leghatékonyabban fogja megvalósítani céljainkat, támogatni tevékenységeinket, és amely hosszú időre előre keretet biztosít nehéz munkánknak. A későbbiekben ehhez a szervezeti felépítéshez lényegében hozzányúltni nem kell majd, hanem csak az egyes feladatokhoz rendelt személyek munkaidejének növelésével – olyan fejlettségi szint esetén, amely megköveteli ezt – a foglalkoztatottak számának a gyarapításával kell követni, a feladatok jövőbeni szaporodását.

A 2000. év a források és a költségek oldaláról

Talán a legfontosabb tényező a megfelelő forrásfedezet megléte. Sajnos axiómaként kell elfogadnunk, hogy mai világunkat a pénz határozza meg. A sors gonosz akarata, hogy általában az anyagiassal szemlélettel mélységesen együtt nem értve, mégis nekem kell a legkövetkezetesebben képviselnem a messzemenőig pénzügyi alapokra helyezett tevékenységszervezést. Akármennyire törekszünk is egy olyan idealisztikus állapot fenntartása, amelyben nem számítanak az anyagiak, sajnos a kutatási eszközök beszerzése, a TKNP túrák finanszírozása, és sorolhatnánk, nem képzelhető el megfelelő források nélkül. És sajnos be kellett látni azt is, hogy hivatásszerű munkavégzés, hatékony, professzionális munka szintén elképzelhetetlen a gondos és megfelelő motivációs mechanizmusokkal ellátott pénzügyi működés nélkül.

Kérek mindenkit, hogy ne vegye szívére ezeket a szavakat, hiszen én is jól látom, hogy mennyi önfeláldozást, hatalmas odaadással végzett önkéntes munkát, valamint nélkülözhetetlen segítséget kap nap, mint nap az egyesület. Sőt az anyagilag elismert munkatársak is mennyivel többet tesznek annál, mint amennyi elvárható volna tőlük. Mégis higgyétek el, hogy rendszeres, komoly időt igénylő, közösségi akaratot az egyéni érdekek fölé helyezhető, számonkérhető és irányítható munkavégzés, ami az eredményes munka alapja, csakis a fenti alapokon képzelhető el. És ezen állításom alátámasztására nem csak a munkahelyi, de az egyesületi tapasztalataimból is számos példát tudnék felhozni, amelyeket itt most nincs hely ismertetni.

Nézzük meg tehát a 2000. esztendő a pénzügyek oldaláról. Most csak az arányok és a tendenciák ismertetése következik, hiszen a pontos számokat csak az év zárása után tudjuk majd a Közgyűlésen ismertetni. Annyi azonban bizonyosan látszik, hogy a tervszerű munkának és a szervezeti fejlesztéseknek rendkívül jótékony hatása volt. Az 1999. évi források dupláját sikerült véresen kemény munkával megteremteni. Sőt a 2000. eleji közgyűlésen, a kért reformok alátámasztására bemutatott tervszámokat messze meghaladtuk, és az ott beállított növekedésnek, mintegy a kétszeresét sikerült produkálni.

Hogy minek köszönhetjük ezt a csodálatos eredményt? Elsősorban két tényezőnek. Az egyik tényező a professzionális pályázati munka eredményessége, a másik pedig a pártolótagsági rendszer kiépítésének sikere. E kettő mellett a tagdíjbeszedések, az SZJA 1%-ok terén is növekedést tudtunk elérni.

Van még egy nagyon fontos kérdés, amelyről a pénzügyeknél beszélnünk kell. Sajnos a nonprofit szféra esetében, azok között is leginkább az alapítványoknál hatalmas hiba az, hogy a bevételek nagy része fordítódik az olyan működésre, amely nem a létrehozott célnak megfelelő. Megfigyelhető az is, hogy a működési költségek mellett, alig néhány százalékot fordítanak programfinanszírozásra.

Legnagyobb örömmre a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület ebben a kérdésben is példaértékű eredményeket tud felmutatni. 1999-ben, amikor egyesületünk operatív szervezet nélkül működött, nagyjából bevételeink 25-30 %-át fordítottunk működésre. 2000-ben, amikor létrejött a hivatásos szervezet sikerült megőrizni ezt a számot és ez hatalmas eredmény, hiszen a nagyon komoly és nagyléptékű változások egyáltalán nem mentek a programjaink rovására, éppen ellenkezőleg, azokat nagymértékben intenzifikálták. És ehhez a tényhez az is hozzátartozik, hogy igen szigorúan számítottak a fenti arányok, mert nem vettük figyelembe azt a tényt, hogy a működésünk jó része a programokra ráterhelhető lenne, hiszen közvetlenül azokhoz kapcsolódik. Ha ezt is figyelembe vesszük, akkor 10-15 %, sőt megköszönöm 5-6 % a 2000. év tényleges működési költsége.

És hogy ez így van, köszönhető a továbbra is rengeteg társadalmi munkának és önkéntes felajánlásnak.

A 2000. év a tárgyi eszközök oldaláról

Ha a tényleges fejlődést bázis alapon, az előző évhez hasonlítva tekintem, akkor óriási előrelépés történt az év során. Végre 10 komplett kötéltechnikai felszerelés, akkumulátoros fúró, két új önálló telefonvonal, egy régi, de használható fénymásoló stb. jellemzi a fejlesztéseinket. Legnagyobb eredményként könyvelhetjük el, hogy az Egyesület egy új, önálló irodahelység kialakítása és bérbevétele révén végre megfelelő feltételt képes biztosítani a munkavégzéshez.

Ha azonban a mutatkozó igényhez, azaz a fő és alaptevékenységeink szükségleteihez mérjük a változásokat, akkor igencsak van még mit pótolni. Faxos telefon, megfelelő fénymásoló, üzembiztos gépjármű, még legalább három személyi számítógép és rengeteg itt nem részletezendő kutatási eszköz beszerzése, valamint egy használható, céljainknak és régi terveinknek megfelelő turistaszálló kialakítása lenne egyre inkább nélkülözhetetlen.

A jutányos áron szerzett fénymásoló cseréje, a kölcsönbe adott számítógép visszaadása, közvetlen kötelezettségként, a többi felsorolt eszköz pótlása pedig közeli megoldásként sorakozik rengeteg tennivalónk között.

A 2000. év a humán feltételek oldaláról

Alapvetőnek érzem, hogy a kérdés áttekintése előtt leszögezzem, abbéli meggyőződésemet, hogy hatékony munkavégzésre csakis egy professzionális szervezet hivatásszerű fő, vagy mellékállású alkalmazottai képesek. Egyesületünk nagyon komoly, a magyar jog szerint is kiemelten közhasznúként elismert feladatainak ellátásához nem elég önmagában a civil lelkesedés, hanem szükség van megfelelően képzett, tervszerű munkát végző alkalmazottak körére is. Éppen ezért kiemelt figyelmet kell fordítanunk a megfelelő munkatársak alkalmazására, képzésére és megtartására.

Fontos azt is látnunk, hogy egy karcsú, önmagára, a végzett munka ellenértékén túlmenően semmit nem költő szervezet költséghatékonysága össze sem mérhető egy szeszélyesen működő, feladatait akadozva ellátó szervezettel. Ennek a ténynek pedig akkor van meghatározó jelentősége, amikor el kell számolnunk a pályázataink kiíróinak, valamint meg kell felelnünk pártoló tagjaink szigorú elvárásainak, akik joggal szeretnék, ha az általuk biztosított adományokból a lehető legtöbbet, a lehető legkevesesebből tudnánk megvalósítani. Mi is történt tehát 2000-ben a fentiek terén. A kielégítő humán feltételek megteremtésében is óriásit lépetünk előre, bár nem titkolt félelmek, értetlenkedés, és kemény kritika érintette az egyesületet, amikor februárban először hangzottak fel az ilyen meg olyan vezetőnek titulált beosztások elnevezései. Hozzáteszem érthető módon. Hiszen egyetemista fülnek tényleg nagyon szokatlanul hangozhattak ezek. Azóta remélem megszokottá és elfogadottá váltak az 1. és 2. ábrán is látható elnevezések, amelyek nem titkoltan kicsit feltupírozottak, hogy ezzel is előremutatóak, jelzésértékűek legyenek, valamint hogy külső partnerkapcsolatainkban és tisztességes lobbinkban megfelelő tárgyalási pozícióba helyezték az egyesületet képviselő személyt.

A létrejött feladatkörök ellátását vállaló személyek azonban márciustól még csak részmunkaidőben végezték munkájukat. Az év végére, ahogy a szervezeti résznél már szóltam róla, végre megvalósulhatott az a szintén régi tervünk, hogy állandó alkalmazott felvételével tegyük még hatékonyabbá a munkánkat. A munkaügyi központ támogatása révén ráadásul az ehhez szükséges anyagi fedezet is biztosított, legalábbis fél évre előre.

További előrelépést jelent, hogy két polgári szolgálatos alkalmazásával újabb munkaerőt állíthattunk az alaptevékenységeink szolgálatába. December elsejétől van informatikusunk, s ha az adminisztratív kötelezettségeknek megfelelően, akkor vagy decembertől visszamenőlegesen, vagy januártól újabb polgári szolgálatos fog dolgozni az egyesületünk érdekében.

Összességében a 2000. év mérföldkő volt a humán erőforrásaink fejlődésében is. Az időszak munkájának eredményeképpen egy olyan szakmailag jól képzett, egyedi feladatkörökre szakosodott munkaerőgárdát, csapatot sikerült létrehozni, amelynek tagjai, immár önálló munkavégzés mellett, saját hatáskörükben képesek munkakörükben felelősséggel eljárni.

Befejezésképpen

Mindenkitől elnézést kell kérnem terjedelmes beszámolómról, de úgy érzem, mindenképpen papírra kívánczolt már egy olyan szempontú összefoglalás, amely beszámolt a tevékenységünk végzésének hátteréről, az alapok megteremtésének szakmai vonatkozásairól. Nem fárasztva tovább a kedves olvasót – még néhány gondolatot magamnak megengedve – köszönöm meg az olvasásban kitartók türelmét, a megértésen fáradozók gondolkodását. Először is, magammal most látszólag ellentmondva arra kérek mindenkit, hogy ne vesszen el a költségek, a szervezet, a feladatok-felelőségek megosztása, a humán vonatkozások és az eszközök problémáinak útvesztőjében, amelyekről itt most annyit szoltam. Ne ezekért tevékenykedjen, mert akkor fáradozásaink öncélúvá válnak, hiszen az egyesületünk munkája nem a szervezetről szól, hanem arról a részben nyilvánvaló, részben lelkünk mélyén rejtett lényegről, amely a tevékenységeinkben jelenik meg. Viszont arra is kérek mindenkit, hogy érezze át, mekkora jelentősége van a bemutatott tárgyi, személyi, és pénzügyi alapfeltételek megteremtésének, és segítsen ezek létrehozásában és működtetésében, hogy a legfontosabb – munkánk nélkül a társadalom által árván hagyott – céljainkért minél nagyobb erőfeszítéseket tehesünk, és a megvalósításban a céljainkhoz minél közelebb kerülhessünk.

Talán minden tagtársunk és szimpatizánsunk számára nyilvánvalóvá vált, hogy 5 év kemény munkájával a hátunk mögött, közösen megteremtettük azt a keretet és azokat a lehetőségeket, amelyekkel már csak élni kell. A keserves, unalmas és nem sok elismerést jelentő munka eredményét immár csak használni kell. A kiépített alapok immár lehetővé teszik a négy alaptevékenység zökkenőmentes és hosszú távú lebonyolítását, valamint lehetőséget adnak arra is, hogy kezdeményező tagtársaink ötleteit felkarolva, a szűkebb és tágabb környezetünk javát szolgálva új programokat indíthassunk be.

A 2000. esztendő mérföldkő tehát a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület életében. Az elért eredményekéért mérhetetlen köszönet és hála a tagságnak, a pártolóknak, akik mindezt áldozatvállalásukkal létrehozták. Kívánom, hogy az eljövendő esztendőben ez a fejlődés ne álljon meg, az összefogás és szerepvállalás erősödjön, és legalább ilyen intenzitással növekedjen Egyesületünk tevékenysége, mindannyiunk megelégedésére, támogatottjaink örömére, és a várva várt felfedezés beteljesülésére.

Jó szerencsét!

2000. december 14

Tarnai Tamás
elnök

7. TKNP-túra (Mecsek, november 10-12)

Résztevők: A Rigó Alajos Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola, Diákotthon és Gyermekotthonból: Szabó Andrea, Szabó Kitti, Barna János, Tóth Tibor, Molnár László I.,

Orosz Attila, Dékány Renáta, Molnár László II., Trajer Katinka, Trajer Blanka, Lovászi Mónika, Nache Michaela, Nyiri József, Pardi Krisztián, Lovász Katalin, Németh Benedek és kíséreként Németh Lajos

A VEMAFÁ-tól: Váró Borbála

Az SZKBE-től: Gila Csaba, Szabó Barbara, Szeredi Anna (Tücsök), Szira Fruzsina

november 10. (péntek)

Mint minden TKNP-túrának, a hetediknek is a TESCO szegezi kirendeltsége volt a kiindulópontja. Ide beszéltem meg randevút Ágival és Csabival reggel tízre, és sikerült is befutnom fél tizenegyre Zitával, aki segédkezett a pénz "gazdaságos" elköltésében. A késők versenyét azonban Fruzsina nyerte, aki az én időmre rávert még egy negyed órát. Így ötös csapatban száguldoztuk végig a TESCO-t, gazdaságos termékeket és zsírt-vajat-hagymát vásárolva. Még a trollimegálló felé úton mindenki elköltötte TESCO-stangliból álló reggelijét, majd a BCS-szobán összeszedtük (az ekkor még működőképesnek nyilvánított) kobakokat, és a buszpályaudvarra mentünk. Itt azonban bármerre nézegettünk, a gyerkőcök csak nem akartak előkerülni, pedig már a busz is beállt. Végzőra azonban befutottak (akárcsak Bori), és felszállhattunk a kettes számú luxusbuszra (2 db. TV !). Sajnos a buszon "kicsit tömeg" volt, így Csabi és Tücsök meg kb. 1,5 óráig minden megállóban leszállt. Később én is csatlakoztam hozzájuk, mert Fruzsina (félíg kómában) átadta a helyemet egy "szőke hercegnek". Az út simán telt, megnéztünk két és fél filmet Pécsig. Ott átszálltunk az Orfűre tartó buszra, és estefelé már meg is érkeztünk szállásunkra, a parókiára. Elhelyezkedtünk, "gazdaságos" vajás kenyeret ettünk "gazdaságos" párizsival vacsira. Eközben tájékoztattak, hogy a mi szobánk a "harangos szoba" lesz (a névben rejlő megrázó tartalomra csak hajnalban jöttem rá), ami sajna nem rendelkezett fűtéssel, ám annál több pokróccal (hálistennek!). Ez utóbbi miatt végül visszafogtam gyilkos hajlamaimat, és nem öltöm meg Csabit, aki még itthon lebeszélte a hálózásáhozatalról. Na meg azért sem nyírhattam ki, mert akkor ki vezette volna a már hagyományosnak mondható éjszakai túrát. Kilenc körül indultunk az Orfűi-tavat megkerülve a Sárkány-kút felé. A hold erős fénye szerencsére pótolta az utunk során egyre nagyobb számban megpusztuló kobakjaink fényét. A kisebbek néhol féltek egy kicsit, így hol Kitti, hol Andi, hol pedig Katinka szorongatta a kezemet. Emiatt egy kicsit nehéz volt haladni a sáros-avaros-meredek úton, amit Csabi "bácsi" nézett ki nekünk. Sikeresen húztuk-toltuk fel magunkat a (csontszáraz) Sárkány-kúthoz, de a java még csak ezután jött, mert hazafelé eltűnt lábunk alól az út, és gallyak között bukdácsolva, néhol nadrágféken jöttünk le a műútig. Végül egy 2. vacsi zárta a napot.(vagy nyitotta az újat)

november 11. (szombat): "A nagy túra napja"

A kevésbé mélyen alvók harangszóra ébredtek, a többiek pedig arra, hogy a kevésbé mélyen alvók felébredtek. Reggelire volt tea és zsíros kenyér hagymával ("Fúj, ti EZT eszitek?"), de a legnagyobb sztár bizalmatlan színe ellenére a TESCO-májásos kenyér volt. Kilenckor aztán el is indult a csapat a Nyári tábor-Kolostorromok-Zsongorkő útvonalon. Útközben letettük a "cuccost" a Szuadónál, csak a szendvicseket vitettük a fiúkkal (kecskére a káposztát...). A nyári táborhelyen rengeteg kép készült, néhányan a Beach House-t is kipróbálták. A pálos kolostornál a fiúk köpködőversenyt rendeztek a kilátóból, majd mutatva, hogy nem pudingok, kimászták a legmagasabb falat is. Zsongorkő felé úton már kezdtek eltűnedezni a szendvicsek a táskából, jelezve a friss mecseki levegő hatását. Odaérkezve pedig a legfáradtabbak is azt mondták, hogy ezért a kilátásért megérte. Jani előadott egy jelenetet az egyik sziklán az Oroszlánkirályból. (ezután csak az "oroszlán" felségjelzés illette meg). Itt elfogytak a maradék szendvicsek, kivétel nélkül mindenki (még Mimi is!) hagymával telepúpozott kenyeret evett, ami már a barlangász-metamorfózis első jele volt. Visszafelé a Körtvélyesen ereszkedtünk le a táborhoz, majd a Szuadóhoz vonultunk. Az izgatott gyerekeket két

csoporthoz vittük le a nem elégséges kobakszám miatt. Számomra azok voltak a legmókásabb pillanatok, amikor az előttem haladó Mimi lámpája meghalt a Postaládánál, az utánam jövő Fruzsí szintén, én pedig eleve kézilámpával indultam, s így amikor a Fruzsí után mászó Bencére is ráborult a sötétség, csak úgy tudtunk haladni, ha körbeadogattuk a kézilámpámat. Tehát egy ember mászott, a többiek pedig egymás mellett gubbasztva a sötétbe meregették a szemüket. Aki lejött, az büszke lehet magára, mert mindenki becsülettel végigküzdötte a Szuadónkat. A második csapattal aztán csak Fruzsí, Csabi és Tücsök szállt le, én pedig a sáros és vizes "túlélőket" végighajtottam az erdei úton hazafelé. (Tekintettel az egy szegény működő kobakunkra, nem mertem vállalni, hogy ránk esteledjen.) Bár útközben sikerült leállítanom a Kittit lökdöső Krisztiánt, megfékezni a folyton belénk rohanó Bencét...stb., az igazi meglepetés a műút végén várt, amikor Mimi és a fiúk közölték, hogy Bori (akiről nem is tudtam, hogy velünk jön vissza) még a Szuadónál lemaradt két gyerekkel. Így idegsejtjeim száma jelentősen csökkent, mire visszakísértem őket a parókiára, és aggódva egy lámpával visszaindultam. Nem jutottam sokáig, mert az ajtóban a sértődött és kiabáló Boriba botlottam (ő is megijedhetett), aki leckéztetett felelősségvállalásból, majd elhúzott telefonálni, ott hagyva a megkenetlen kenyerek, a fűtetlen szobák (a fiúk gyufákkal rohangáltak, így attól tartottam, hogy egyszer csak berobban a ház), az "istennek fel nem melegedő" teavíz és a spagettihozzávalók kuszasága között. Végül sikerült megküzdennem a káosszal: a tea elkészült, Bence rendben megfürdött (miután harmadjára is elküldtem fület mosni), a szobák sem robbantak be (csak a tusolóból hömpölygő gőz tűnt először füstnek), és Jani segítségével a spagetti is alakulni kezdett. Így, miután Csabiék is befutottak, sikerült levetnem a vizes ruhámat.

Az este spagettievéssel, beszélgetéssel, Szuadó-vendégkönyv töltéssel (Köszönjük Kendernek a gigantikus bejegyzést!) és Gangxta Zolee számok hallgatásával telt. Sajnos a Fruzsí "kedvenc" számának szerzőjét nem tudom megnevezni, így inkább a szám szövegét írnám le: "Helló haver, itt a G-pont bébi." (ennyi)

november 12.(vasárnap)

Ébredés után elpusztítottuk a maradék kenyeret, és a gyerekek aktív részvételével kipucoltuk a parókiát. Majd a reggeli fél tizes busszal elhagytuk Orfű szitit. Pécsre érve megnéztük a nevezetes helyeket (dóm, dzsámi), ettünk éretlen fügét és finom krémest, kergettünk galambokat a Széchenyi-téren. Közben sütött ránk a nap, és egyszer még a sétálóutcák között is eltévedtünk. A várostól délután búcsúztunk, és felszálltunk a félig-meddig bérelt buszunkra. Ezen sajnos nem volt TV, így az út jobbára "kómázással" telt. Szegedre érve azonnal indult a szentesiek busza, így gyors búcsú után mindenki hazabattyogott.

Szabó Barbara

TKNP 8. (TKNP-KÁISZ)

Résztevők: Rosztóczy Péter, Bardócz Attila, Ország János, Balatoni Anna, Kiss Hermina, Raisz Péter, Benkő Boglárka, Kiss Viktor, Tegzes András, Andris (az András barátja) és 30 lelkes gyerek

November 25-én, szombaton reggel vette kezdetét az általános és középiskolásoknak szervezett második TKNP-túra. Miután mindenki elbúcsúzott az aggódó szülőktől, elindult a vonat, és a gyerekek birtokba vették a kocsit. Volt, aki alvással, zenehallgatással vagy

beszélgetéssel töltötte az időt, míg mások a kocsik két végéből egymásnak telefonáltak. Az utazás rendben ment, csak a Jósvafő Vasútállomás-Aggtelek útvonalon kellett bizonyítani, hogy sok elszánt barlangász egy kis teli buszba is befér. Jelen esetben egy 60 fős buszba 80-an csomagokkal együtt. (Itt köszönöm meg a Borsod Volán segítségét, akinek rásegítő járatával mindez elkerülhető lett volna.) A megérkezés után mindenki megebédelt (bár volt, aki az utat is végigette) és átöltözött, a Rosztóczy Peti meg én pedig előkerítettük a barlangkulcsokat. A Béke-barlanghoz fél 5 körül ért lelkes csapatunk. Egyes gyerekek felszerelése nem volt megfelelő a barlangi viszonyokhoz (melegítő, sportcipő), ezért a vendégkönyvben később sokan panaszkodtak a barlangban folyó hideg patak miatt. A túrát mindenki nagyon élvezte, különösen tetszett a gyerekeknek az iszapcsúzda és a végpontcsoki. Kivételek persze itt is voltak: egy kislány a barlang elején visszafordult Janival. A túra fél 9-ig tartott, majd visszakísértük a diákokat a szállásra. Ezután heten újra nekivágtunk a barlangnak: Raisz Peti, Bogi, Andris, Andris haverja, Jani, Anna és én. Jani és Anna pár óra múlva visszafordultak, mi majdnem a végpontig jutottunk. Miközben mi túráztunk, a szálláson "Ata bácsi" tartotta fenn a rendet. Először egy párnacsata után kobozta el a párnákat, majd egy kajacsata után az összes ételt, pár hangoskodót pedig a folyosóra állított. ("Kiállni a folyosóra!" - majd Ata elaludt, és csak fél óra múlva riadt fel: "Na, eleget álltatok már? Akkor menjetek lefeküdni!") Mire mi hajnal fél 4-re hazaértünk, már csak Peti gázfőzőjének békésen lobogó lángja fogadott. Mindenki aludt már.

Vasárnap a rossz időre, és a gyerekek vizes ruháira tekintettel nem kíséreltük meg a Vass Imre-bg. bejárását. A gyerekek játszottak, mi pedig az előző éjjeli túra fáradalmait pihentük ki. Gyors takarítás után délután 2 körül hagytuk el a szállást. Most is gondot okozott az Aggtelek-Jósvafő Vá. útvonal, de a szervezett felszállásnak köszönhetően (csomagok hátul - gyerekek elöl) könnyebben felszálltunk. Visszafelé egy gyerek a miskolci átszállásnál elvesztette a csomagját, de más hazáig nem történt. Este fél 11-kor értünk Szegedre, ahol minden fáradt, de élményekben gazdagon visszatért gyereket átadtunk a szüleinek.

Végezetül álljon itt három gyerek véleménye:

"...a barlang nem volt csúszós-mászós, de jó volt, csak a végét nem láttuk. Tavasszal ugye megyünk?"

Kovács Endre

"Imádok így kiruccanni a haverokkal kicsit. Ha lesz tavasszal is, biztos jövök!"

Darvas Tamás ("a krokodil zöldebb, mint hosszabb")

"Én szerintem is nagyon atomsirály volt... a víz igaz, hogy hideg volt, de ez hozzátartozik a barlanghoz. Legközelebb hozok gumicsizmát."

Vámosi Bence

Kiss Viktor

Volt egy álmom...

Volt egy álmom, elmentünk külföldre túrázni - talán Olaszországba. Mindannyian ott voltunk, barátok. Sokat kellett gyalogolni, hogy elérjük a barlang száját. De ez nagyon jó hangulatban

telt, sokat beszélgettünk, nevetgélünk útközben.

Aztán egy villanás, egy ugrás az időben és már ki is értünk a barlangból. A csoport másik része csak akkor indult lefelé. Kérdezgették, hogy milyen volt, hogy nehéz-e, szép-e a barlang. Próbáltam megerőltetni magam, hogy emlékezzek, hogy eszembe jusson egy kép, egy esemény a lenti világról, de valahogy nem sikerült. Rendesek voltatok, nyugtatgattatok, hogy azért ne keseredjek el, nincs olyan nagy gond, ha nem jut eszembe semmi, mindenkivel elő szokott ez fordulni, meg aztán úgyis fotóztam lenn, arról biztosan eszembe fognak jutni a lenti élmények. Ekkor nagy sietve előszedtem a fényképezőgépet, hogy megnézzem hány fotót készítettem, és akkor látom, hogy egyetlen kocka sincs ellőve. Ezt is elfelejtettem lenn. Most már semmi sincs ami emlékeztessen, ami eszembe juttathatná az élményeket.

Furcsa érzés volt felébredni és rádöbbedni, hogy azért nem emlékszem semmire, mert meg sem történt. Október közepén ezzel keltünk - ezzel feküdtünk, hogy milyen lehet egy igazán (mármint a mi képességeinkhez mérten) nagy barlangba lejutni. Sokszor végigolvastuk a barlangleírást, nézegettük a térképet, de az sehogy sem akart három dimenziós formát öltetni. Az ember képzelete megpróbálja benépesíteni a rajzot formákkal, vízzel, hideggel.

Talán túl sokat gondolkodtunk rajta, túl sokat nézegettük az íróasztal felett lógó Cavallo térképet, hogy megkapjuk a kegyet és szép időnk legyen. Vagy még nem voltunk eléggé felkészülve? Vagy talán babonás vagyok? Azóta, hogy október 23-át itthon kellett töltenünk, kevesebbet gondolok a barlang mélyére - babonából. Meg aztán Január, főleg 2000m-en, nagyon cudar tud lenni. Azt hiszem, hogy most már jobban tartok a hidegtől és a hótól, mint a barlang mélyétől. De biztosan szép télen is.

Mindenesetre van egy álmom - szeretnék emlékezni...

Hajnal Ágnes

Orfű

Lassan kanyarog le a völgybe az út,
Csizmák csoszogása hallik, s fölöttük a Tejút
Sisakokat himbál egy-két kar
Összekoccan és emlékezik:
Kapott ő már nagyobbat is.
A meszes-fehér tornyocskát odébbhagyva
Az utánuk fordul és kongat néhányat.
Kanyarról-kanyarra fűzik mögéjük az utat
Vizes falevélen tartva az egyent súlyba.
Híd jön szembe, de mi megyünk felé
Relatív ez, de mögötte már a rét kezd.
Jobbra fent Halott Napi temető,
Mint megannyi földre szállt csillag
Pislogó mécsesdalt dalol.
Balra fent a Kisház közeleg
Előtte egy-két társ a tűz fölött forgat nyárst.
Sátrak nyugalma feszítik vásznait
Most még üresek éjszaka álmokat védenek.
Ricsaj van odabent, csörömpöl a csámcsog,
Készül a vacsora, egy szokványos fáradt lakoma
A fekhely már előállt, meleg a zsák

Egy-két köpet és tiszták a fogak
Még néhány perc és aluszik a társaság.

2000. november 7. egy lelkes barlangász

(De jó, pont ilyen a hangulata egy "sok jó ember kis helyen is..." kutatóhétvégének.
Szóval nekem nagyon tetszik, és íme, a BCS betört a szépirodalmi szférába is...
Barbi)

Lapzárta előtt

Sajnos ez itt nem a SKY NEWS, úgyhogy hiába ülök itt az Irodán az Úr 2000. évében, december havának 18. napján este nyolc óra tájban, hogy valami váratlan és érdekes dolog történjen, amit kollegáim gyorsan lefaxolnának, és amivel csattanóként lezárhatnám ezt a lapot.

Szóval itt ülök (kicsit fáradtan a vizsgaidőszak startja miatt), és nem jön az ihlet, az "enyhe adó".(Még Ági sem tud kiségiteni, aki most a BCS-szobán görcsöl a szakdolgozata miatt, s e késői órán valahogy neki sincs ötlete.)

Így annyit mondanék, hogy írjatok nekem mindenfélét: (hogyan volt jó a Mikulás-túra vagy miért nem (Jani), hogy hova szeretnétek menni barlangászni a következő idényben, és hogy szerintetek mi az igazi barlangász életérzés, vagy hogy mi a magyarázat az UAZ és a BCS közötti érzelmi szál eltéphetetlenségére), mert akkor nem kerülök legközelebb ilyen pácba.

És kívánok mindenkinek kellemetes ünnepeket (mert most úgyis mindenki ezt teszi, és mert telik vele a lap), és egy kis havat is; és kutassunk-túrázzunk jövőre együtt, mert az jó. (Ugye?)

A szenvedő szerkesztő

(Avagy ahogy Tamás hív: "szegény Barby")